

Maandag 24 augustus – Lephallale

Door een miscommunicatie (dat gebeurt ook hier!) staan Ed en ik al om 04:45 naast ons bedje. Dat zijn geen tijden voor vakantie, haha. De bedoeling was in alle vroegte een vlucht te maken met Rex met de microlight (een piepklein vliegtuigje), maar door te veel wind gaat dat plan niet door. We duiken terug ons bed in, om 7 uur stukje hardlopen, 8 uur aan het ontbijt en iets voor 9 vertrekken we dan. Op dit tijdstip gaat Britt ook mee, dus dat is gezellig.

Dan volgt de lange rit over de potholes (dat zijn gaten in de weg) weer, waarna we na circa 130 kilometer bij de eerste locatie in de buurt van Swartwater zijn waar ze een behoorlijk aantal winkels hebben, Lephallale. Onderweg vat ik nog de lange lijsten van alle grades per individueel kind samen tot een totaalijst. Een nauwgezet klusje, maar heeft wel vruchten afgeworpen, anders waren we nergens uitgekomen.

We hebben namelijk een lange lijst met zaken die we willen afwerken, maar starten met de uniformen. De eerste winkel heeft niets, maar verwijst ons wel door naar een tweede locatie. Daar belanden we bij een Afrikaans naai-atelier gespecialiseerd in schooluniformen. Perfect. Ze schrikken wel van de omvang van onze vraag, maar willen het graag doen en gaan een prijsopgave doen. Ze zullen circa 3 weken nodig hebben om alles te maken. Vervolgens stellen we dezelfde

vraag aan 2 blanke Afrikanen die uniformen uit China halen en ook zij maken een prijsopgave op. Dan winkel nummer 3 waar we vooral voor de schoenen naar toe gingen, maar die ook heel veel uniformen op voorraad hebben tegen lage prijzen. Daar kunnen we een korte klap maken. Als we vertellen dat het voor een charity is, krijgen we op de toch al strakke prijzen nog een extra korting. Mooi. Ze kunnen alleen de broeken niet leveren in de kleur die we nodig hebben. We besluiten 2 sporen: nemen vandaag zo veel mogelijk mee, aanstaande donderdag opnieuw terug naar Lephallale om het restant schoenen, rokjes en blousen mee te nemen en ondertussen proberen de broeken elders in opdracht te zetten. Zonder prijzen gezien te hebben, gaat onze voorkeur uit naar het Afrikaanse atelier, maar dan moet de prijs dat ook mogelijk maken. Maar voorlopig blijven we onder budget en kunnen we de hele school van nieuwe uniformen voorzien.

Dan gaan we op zoek naar kleinere zaken. Plastic zakken om per kind een setje te kunnen samenstellen, anders komen we daar nooit uit. We vinden ze met dank aan Rex die alle winkels kent. Iets leuks voor Peter Molepo die jarig is geweest als verrassing. Gom-spul om dingen mee aan de muur op te kunnen hangen en de lokalen op te vrolijken. En ga zo nog maar even door.

Na de lunch de volgende grote winkel met loodgietersmateriaal. We hebben een hele lijst meegekregen met spullen die in Swartwater niet te krijgen zijn. Leidingen, koppelingen, afsluitringen en noem maar op. Ze hebben alles wat we zoeken, inclusief 5 toiletputten, 2 urinoirs en twee grote wasbakken. Wel vallen de prijzen hoger uit dan gehoopt, ondanks dat we ook hier charity-korting krijgen. We zijn er al vaker tegenaan gelopen dat de aannemer niet zo heel goed

prijzen van materiaal inschat, maar hadden in de begroting al wel een wat ruimere stelpost onvoorzien opgenomen om dat op te vangen. Aldoende leert men... De prijs van een zonnegeiser is niet te betalen en zetten we uit ons hoofd hoe duurzaam ook. ZAR 20.000 ten opzichte van ZAR 4.000 voor een elektrische. Dat verschil is te groot voor ons budget.

De uren vliegen voorbij en Ed en Rex gaan alsnog de lucht in, terwijl Britt en ik in een groot winkelcentrum achterblijven. We kopen nog een potje verf om nog een paar muurtekeningen of quotes te maken. Een nieuwe volleybal en voetbal, want de vorigen zijn lek gegaan en niet meer herstelbaar. Een paar posters met tafels 1 t/m 10 erop. Lollies om uit te delen. Een 4-tal felgekleurde hoelahoeps.

Vervolgens haasten we ons terug naar de winkel die vandaag al veel kon leveren van de uniformen. Ze blijven langer voor ons open. We komen aan en er staan stapels met schoendozen en kleding verzameld. 'Do you want to check?' vragen ze ons vriendelijk. En we vragen terug of ze een lijst hebben met wat ze nu verzameld hebben en wat er nog geleverd moet worden. Nee, die hebben ze niet. Sommige dingen begrijp je niet....

Maar goed, met een steekproef komen we niet weg, dus we beginnen alles van voor af aan te tellen en af te strepen. De heren vermaken zich buiten ook kostelijk ;-). Aangezien sluitingstijd allang voorbij is, was het personeel eerst even chagrijnig, maar al snel werd het gezellig in de winkel. Ze vonden het fantastisch dat dit naar een zwarte school gaat. Willen ons opzoeken op facebook. Helpen ijverig mee met zoeken en sorteren als ze begrijpen wat de bedoeling is. Uiteindelijk kost het ruim een uur, hebben we er een stuk of 20 dingen uitgehaald die te veel waren, maar gaan met de eerste 152 items en highfives met ons allemaal huiswaarts.

Het bakkie van Rex heeft nog nooit zo vol gezeten. Loodzwaar door de zware wasbakken. En ook nog eens bomvol met name door alle schoendozen. Dat wordt nog een hele klus om uitgezocht te krijgen, maar we zijn rijk met ons vrachtje en zetten de weg huiswaarts in. Te laat om vanavond nog naar de school te gaan, om kwart voor 9 zijn we pas terug in Swartwater en moeten nog eten. Een wijntje bij onze fireplace en dan vallen we moe onze bedjes in.

Dinsdag 25 augustus – Boithuto

De tijd vliegt voorbij! Ons vertrek nadert met rasse schreden en we hebben nog helemaal geen zin om terug te gaan. Er is nog zoveel te doen. Maar het is niet anders en benutten onze dagen zo goed mogelijk.

Vandaag maken we het project speeltuin af. Desondanks kost dat nog bijna de hele dag. Maar het wordt super! Wat zal daar een plezier aan beleefd worden. Omdat het een gewone schooldag is en kinderen dus in de les zitten, werk ik met Ed aan

de speeltuin en gaat Britt alleen de klassen in. Ze gaat naar grade 3/4 en grade 5/6. Dat zijn nog

behoorlijke kleine kinderen, waar ze vooral mee tekent en spelletjes doet. Zoals altijd vinden de kinderen het prachtig dat Britt er is en ze vinden alles leuk en goed. In de pauze is het in no-time een drukte van jewelste bij de speeltuin en in de loop van de dag zijn er steeds meer handen die helpen om alles af te maken.

De middag staat in het teken van organiseren en sorteren. Alle schoenen, rokjes en blouses worden door Britt op maat gelegd en vervolgens maakt ze per kind een zakje

met een setje erin. Op ieder zakje komt een labeltje met de naam van het kind, de grade, een paar kusjes van Britt en een snoepje. Wat zal dat mooi zijn om uit te delen. En wat een schat is Britt toch als je kijkt met hoeveel zorg ze dit doet.

Terwijl Britt met de laatste loodjes bezig is, komt Peter Molepo deze keer naar ons toe. We hebben nog weinig tijd met elkaar doorgebracht in vergelijking met vorig jaar en er is ontzettend veel wat we moeten bespreken samen. Los van het feit is dat het zinnig is om tijd door te brengen, te praten over elkaars cultuur en elkaar beter te leren kennen. We hebben een lang en goed gesprek over vanalles en nog wat, maar in ieder geval ook over alle schoolprojecten. Ze zijn ontzettend blij met de hulp, maar laten ook iedere keer zelf verantwoordelijkheid zien in woord en daad. Dat is zoals het moet zijn. We managen de verwachting dat we heel graag bij de school betrokken willen blijven, maar dat de grote investeringen na dit jaar gedaan zijn, wellicht alleen het dak nog een andere keer. Dat begrijpen ze volledig en zijn ze het ook mee eens. Zijn heel blij dat we betrokken blijven bij ze.

We spreken samen over mogelijke nieuwe projecten. Alhoewel onze gedachten nog niet rijp zijn en ook nog met Jikke onze secretaris verder vorm moeten krijgen (jeetje, Paul & Jikke, we missen jullie enorm hier!!!), neigen we toch voorlopig ernaar ons aan dit gebied te blijven verbinden. Dat heeft heel veel praktische voordelen, en levert daarnaast focus en herkenbaarheid op. Er zijn als we in deze regio blijven twee logische vervolgstappen: een soortgelijke plattelandsschool in Maalstroom. We hebben nog geen kans gehad daar een bezoekje aan te brengen, maar willen dat wel doen (maar de tijd vliegt!!). Of een creche die helemaal niets heeft behalve kinderen en 1 Afrikaanse mama die zich enorm inzet voor deze kinderen. We hoeven nu niets te beslissen, maar het is goed erover te spreken samen en gedachten te laten rijpen.

Terwijl Ed en ik onderhand echt moe zijn van de dag, gaat die ijverige Britt nog aan de slag met pannenkoeken bakken. We hadden beloofd dat als de speeltuin klaar zou zijn, er pannenkoeken zouden komen, maar ga er maar aan staan, zo'n 200 stuks... Als Ed en ik bed induiken, is ze nog steeds bezig. En aangezien ik deze nieuwsbrief vanuit mijn bed schrijf, weet ik niet hoever ze gekomen is ;-). De laatste stand was 80.

Hartelijke groet uit het Afrikaanse,

Jordie en natuurlijk Edgar & Britt

